

мисли. Хубаво е да се лежи на топло, но на лиса ѝ се иска нѣщичко да хапне: три дни и три нощи нищичко не е яла. Какъ да узнае, дѣ стои на вълка хлѣбътъ?

Тръгналъ вълкътъ въ гората за дърва, а лиса останала въ колибата. Вълкътъ излиза изъ вратата, а кума лиса хопъ отъ печката — тръгва да търси хлѣбъ. Излѣзла въ пруста и гледа, — гърне стои на полицата. Сложила лиса до стѣнната стълба, покачила се до гърнето, а то пълно-пълненичко съ масло! Помирисала лисанка маслото, лизнала веднажъ-дважъ, чуло ѝ се че нѣкой иде: „ахъ, това ще е вълкътъ!“ Скоричко излѣзла, поставила стълбата на мѣстото и хайде пакъ на печката, — лежи си, като че нищо не е било!

Лежи лиса и все за маслото си мисли.

А вълкътъ още го нѣма. Късно се върналъ той въ колибата: кучета едва го не хванали, ловци едва го не убили! Изморилъ се вълкътъ, легналъ да спи не ялъ.

А лиса легнала да спи до прозореца. Щомъ заспалъ вълкътъ и лиса съ опашката на прозореца: чукъ! чукъ! чукъ!

Събудилъ се вълкътъ и вика на лисицата: Кумице-лисице! Нѣкой чука на прозореца!

Погледнала лиса на прозореца и казала на вълка: — Вълчо-гължбче! Викатъ ни на гости: тебе за кумъ, а мене — за кумица!

— Иди ти, лисо, че менѣ много ми се спи, — казалъ вълкътъ.

Лисицата само това и чакала. Скочила тя, излѣзла въ пруста, хлопнала дворнитѣ врата, дръпнала заключалката, а тя си останала пакъ вътрѣ. Щомъ като захъркалъ вълкътъ, сложила лиса стълбата, отишла при маслото и почнала да лиже. Лизала-яла, лизала-яла, всичкото масло изѣла.

Сутринтъ рано лиса пакъ чукнала ключал-